

A close-up, high-contrast portrait of actor Huub Stapel. He has grey hair and a beard, looking directly at the camera with a serious expression. His hand is raised, with fingers spread, partially obscuring his face. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

Voilà

MEER DAN 300.000 LEZERS

Huub Stapel

**Voel het kolenstof
en kom weer boven
in de levendige
mijnkolonie**

ANYA NIEWIERRA

**De Stille als
lezersgeschenk**

WOONSPECIAL

**Wonen in België
weer in de lift**

GENERATIEPORTRET

**Vader en dochter
in de makelaardij**

De Limburger

**“Ik hoop dat mensen écht geraakt
worden door dit verhaal en er weken
later nog over praten”**

Limburgs mijnstof werelds verhaal

Vanaf juli dit jaar keert Huub Stapel terug naar zijn roots, in een voorstelling die Limburg raakt in zijn ziel. Het Geluk van Limburg, een muzikaal theaterspektakel van regisseurs Servé Hermans en Pieter Kuijpers, gebaseerd op de bestseller van Marcia Luyten, is drie maanden lang te beleven in de Rodahal in Kerkrade.

TEKST DYMPHY SWAKHOVEN BEELD STEF NAGEL

En kleurrijke Limburgse familie staat centraal in dit epische verhaal, dat zich afspeelt tegen de roet-zwart-glinsterende achtergrond van de mijnindustrie. Tussen 1900 en 1970 bepalen drie machten het leven in Zuid-Limburg: de mijn, de kerk en de staat. Drie generaties beleven de glorie en het verval van mijn Willem-Sophia en worden meegezogen in een maalstroom van trots, plicht, liefde en verzet.

Frans Pollux schreef het script – rauw, poëtisch en meeslepend – als een lofzang op de veerkracht en verbondenheid. In de traditie van producties als Dagboek van een Herdershond en Het was Zondag in het Zuiden krijgt ook dit verhaal een muzikale en visuele grandeur die je niet snel vergeet.

Hoofdpersoon Huub Stapel heeft nauwelijks introductie: de veelzijdige acteur – geboren en getogen in Tegelen – verwierf landelijke bekendheid met hoofdrollen in iconische films als De Lift en Amsterdamned en een indrukwekkende carrière die film, televisie en theater omvat.

Met Het Geluk van Limburg brengt hij het mijnverleden van zijn geboortestreek tot leven. Samen met regisseurs Hermans en Kuijpers nam hij het initiatief voor deze muziektheatervoorstelling die een van de meest indrukwekkende verhalen van Limburg vertelt. "Ik wil vooral dat het een ode wordt aan de mijnwerkers van weleer," benadrukt hij.

Hij bekeek archiefbeelden, las boeken en luisterde naar verhalen van oud-mijnwerkers als voorbereiding op zijn rol. Ook kon hij – zoals zo veel Limburgers – putten uit eigen herinneringen: "Mijn ex-schoonvader werkte in de mijnen tot de sluiting in 1965. Hij zat zelfs nog op zo'n 'mijnschool' – speciale scholen waar jongens werden klaargestoomd voor het zware leven onder de grond. Als kind zag ik de bussen in Tegelen de mijnwerkers ophalen. Dat maakte indruk."

"Hoewel vaak geromantiseerd, ging in de mijnen – decennialang het kloppende industriële hart van deze regio – arbeid gepaard met schrijnende misstanden. Het werk was extreem zwaar en gevaarlijk: mijnwerkers werkten lange dagen in benauwde, stoffige ruimtes, zonder voldoende bescherming tegen instortingen, gasexplosies en het inademen van fijnstof, wat vaak leidde tot – hij hoest nadrukkelijk – 'sjoaflongen'."

"De mijnbedrijven bepaalden niet alleen het werk, maar ook het leven erboven: huisvesting, scholing, zelfs het verenigingsleven. Alles stond onder toezicht van de mijndirecties, er was sprake van verregaande sociale controle en afhankelijkheid. Het mijnverleden kent dus niet alleen glorie, maar ook diepe littekens.

Natuurlijk was het niet alleen maar ellende. Er waren ook mooie aspecten, zoals de saamhorigheid en de solidariteit. Onder de grond was iedereen gelijk. Maar juist die misstanden zijn voor mij een extra reden iets heel moois te maken van deze voorstelling. Een mooi altaartje voor al die onderdrukte mensen."

Hij vindt het fijn om iets terug te doen voor de streek waar hij met zoveel plezier is opgegroeid – al blijft het natuurlijk ook gewoon zijn werk. Voordat de voorstelling in Kerkrade begint, draait hij 'nog even' twee speelfilms: Champagne en Boomers.

"In een rol kruipen? Nee, dat doe ik niet. Een rol heeft altijd een grote component van jezelf. Verder is het gewoon werk dat ik zo goed mogelijk wil doen. Wat ik vooral hoop, is dat mensen écht geraakt worden door dit verhaal. Dat ook mensen die normaal niet zo snel naar het theater gaan, nu toch komen. En dan hopelijk tweeënhalve uur lang helemaal meegesleept worden en er weken later nog over praten."

"Als wij het goed doen, dan overstijgt dit verhaal de provincie en ons mijnverleden. Dan wordt het iets groters: een universeel verhaal over onderdrukking en kameraadschap."